

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'60

DE DIJOUS A DIJOUS

PODRÈM estar faltats de vias de comunicació, pero parlarne, may se 'n havia parlat tant com ara.

Dimecres sòls van celebrarse á Barcelona dugas reunions ab aquest objecte. Una, la magna d' arcaldes de Catalunya, convocada pel Sr. Lluch; l' altra, la de presidents de las quatre diputacions provincials.

Donant á las cosas las degudas proporcions, s' ha de confessar que la reunió ó assamblea d' arcaldes, malgrat els esforços qu' en aquest sentit van ferse, no va tenir l' éxit que 'ls seus iniciadors esperavan.

Uns quants discursos al Saló de Cent, l' aprobació d' unas conclusions bastant vagas y qu' en rigor no son més que la manifestació d' un noble desitj,—la declaració de que 'l projecte de ferrocarril del Noguera-Pallaresa no pot per cap concepte quedar arreconat,—un passeig en cotxe pel Parch, un ápat de primera al hotel Colón... y aquí da fin... la asamblea, sense necessitat d' haver de perdonar faltas ni sobras, donchs en realitat tot va anar lo que 's diu com una seda.

¿Qué 'n quedarà de tot aquest soroll, á jutjar per las senyas, més artificial que natural?

Segurament res. El recort d' una passejada bastant agradable y d' un tiberi més ó menos espléndit... y una factueta de gastos que 'l rumbós Ajuntament de Barcelona 's cuydarà de pagar.

Digui 'l Govern lo que vulgui, lo del Congrés socialista d' Amsterdam no deixa de preocuparlo una mica.

L' amenssa del *boycottage*—especie de bloqueig pacífich—aplicat als productes espanyols, es una nota massa seria perque pugui passarse per alt ó deixarse á un costat, escombrada per una xirigota, com pretén ferho el ministre de la Gobernació.

Sempre hem cregut que la conducta ambigua del Govern en l' assumpto dels atropellos d' Alcalá del Valle li ocasionaria més d' un disgust.

Y la qüestió en el fondo es ben clara. ¿Son reals aquells atropellos? Donchs que 's deixi probar que ho son, sense fer pressió de cap mena, y que 's castigui als que 'n resultin responsables.

¿Son falsos? Que 's demostrí d' una manera indiscutible; tan indiscutible, que ni 'l mes petit dupte quedi en l' ànim dels desconfiats.

Pero d' una manera ó d' un'altra, que s' acabi, que 's ventili immediatament aquest assumpto, gota d' aygua que sembla estar á punt de fer vessar la copa de la desconsideració del món civilisat envers nosaltres.

Creym ja haver dit que no som japonófls ni rusófls y que la guerra que á Orient s' está sostenint la considerem tan estúpida per part dels uns com per part dels altres; pero la *heroyicitat* que 'ls mariners del imperi del Sol naixent acaban de realisar es tan grossa, que no podem resistir al desitj de publicarla en lletres de motllo.

Aquí la tenen, explicada en pocas paraulas. Fugitiu de Port-Arthur, el *Rechtelny*, un petit barco rus, emprén una carrera desesperada y 's dirigeix á Xefú, qu' es el port militar xino que té mes á prop.

Una vegada allí, ja sab quina es la seva obligació. El *Rechtelny* será desarmat y no podrá intervenir

ja més en las operacions de guerra. Aixís ho disposan las leys de la neutralitat en que Xina está col·locada en l' actual conflicte.

Pero 'ls japonesos que per lo que 's veu cada dia van sent més modernistas y més intellectuals, desentenen de leys y de neutralitats, entran descaradament á Xefú y abusant brutalment de la forsa, dos barcos seus, l' *Asachi* y l' *Kasumai*, abordan al débil contratorpeder rus y després d' unas quantas escenas de lo més indigna que registra las páginas d' aquesta guerra imbécil, assassinan á una infinitat de russos y s' emportan el *Rechtelny* á remolch, á las *barbas* dels xinos y ab tota la frescura del món.

¿Quin honor pels súbdits de 'n Mutsu Hito! Ab un'altra valentia com aquesta 's posan al nivell del fanch que alfombra 'ls seus camins.

PIF-PAF

Alrededor de la crisis

Barcelona s' está presenciant de un quant temps ensé un espectacle dolorós. Se podrá dir qu' es la capital catalana la més rica, la més próspera, la més emprendedora d' Espanya, la que sempre s' ha distingit per da munt de las demés de la nació per sas briosas iniciativas; pero en aquests moments, la veritat, no ho sembla pas.

En la rica, en la culta Barcelona, en aquest empori de l' activitat industrial y mercantil, en aquesta

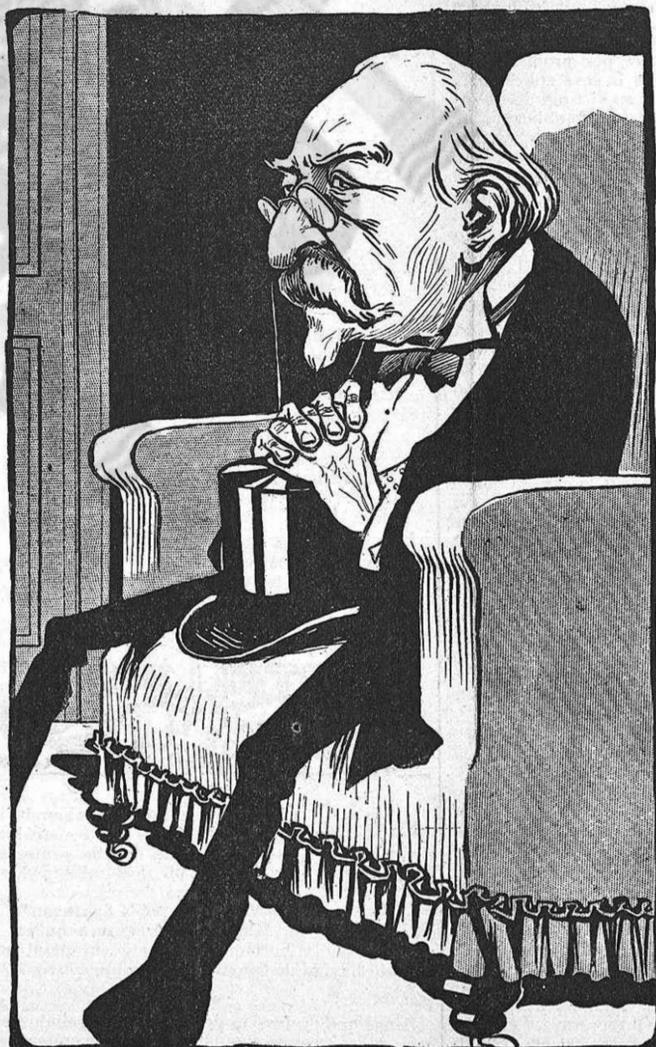
gran ciutat qu' en l' espay de un sigle ha quintuplicat la seva població y ha decuplicat el seu radi urbá, avuy hi ha crisis: una crisis ronsagnera, que no porta trassas de resoldres, molt semblant á la febreta consuntiva, que poquet á poquet va minant la naturalesa del pobre malalt, rebelde á paliatius y remeys de totas classes, y que á la fi acaba ab la seva existencia.

La paralisació de algunas fábricas afecta en més ó menos grau á totas las industrias y á tots els rams del treball: cundeix la por y l' alarma: ningú s' exposa á acometre nous negocis, y 'l resultat de tot aixó es molt trist, principalment pera las classes treballadoras. Sempre ha de ser l' últim mono l' que primer s' ofega.

Els treballadors.

Consequències de la excomunió papal

EL MILLOR REMEY PER' ENGREIXARSE

En Combes avans de l' excomunió.

En Combes á las 24 horas de ser excomunicat.

P. H. H. H.

Millor caldrà anomenar-los: els aspirants a treballar, els que busquen feina i no'n troben en lloch: els que per viure la necessiten i s'han de passar sense obtenir-la, i per lo tant sense medis d'existència per ells i pels seus fills.

¿Se pot concebir una situació més anguniosa? El Dant, en son *Infern*, no va atinar ab un torment tan gran com aquest de veure una gran ciutat, ostentosa, luxosa, opulent per molts que tenen lo necessari i més de lo necessari pera alimentarse i satisfer sos més costosos capritxos, convertida per molts altres en un desolat desert, tot arena implacable, sense'l regalo de una pobra sombra, sense'l consol de una trista gota d'aygua.

Imagineu-vos la sort de qualsevol de las moltes famílies víctimes de la crisi, i no tindrà cor, ni sentiments humans qui d'ella no's compadeixi. Necessita un alberch i no podent pagar-lo, se veu amenaçada de deshauci i llansament. Li es precisa roba pera cubrir sas carns, i la poca que tenia fou empenyada pera donar consol momentani als estímuls apremians del ventre buit. Y ha de menjar y després de haver hagut de abusar del crèdit, troba tancadas totes las tendas de comestibles.

¿Es ella culpable, per ventura, de tantas contrarietats?

Se diu y's repeteix que'l guanyarse'l pá treballant es el primer dever del home que viu en societat. Si es aixís, ¿cóm se concebeix que pugui olvidar-se ni un sol moment el dever correlatiu contret per la societat de proporcionar-li feyna?

**

Fins ara no's veu que ningú pensi en plantar cara, per aquest sistema noble y digne, per aquest sistema estrictament humá, als funestos efectes de la crisi.

Y aixó que's tracta, per lo que respecta á la industria cotonera qu' es la més castigada, no de una crisi passatjera que avuy se presenta y demá per sí mateixa's resol, sino de una crisi fins á cert punt irremediable. Per efecte de la perdua de las colonias se veu privada aquesta industria de mercats importants que avants consumian una gran part del seus productes. Té una forsa productiva molt superior á las exigencias y necessitats dels únichs mercats de que pot disposar, imposantse per consegüent una reducció en la producció, y per tant una merma de treball.

¿Qué s'ha fet, fins ara, pera conjurar aquest desastre, que lo mateix afecta al capital esmersat en aquesta important industria, que als brassos qu' en el seu exercici tenian un empleu regular?

Res enterament. El capital se retrau: sufreix, sí; pero té'l ronyó cubert, y de moment pot fer cara á las adversas circunstancias. En cambi'l treball, ja prou extenuat, á penas li falta empleu, cau rodolant per l'abisme de la miseria y la desesperació.

¿Es tolerable que sers humans, germans nostres, membres útils del organisme social, puguin arribar may á tal extrém?

Respongui á n' aquesta pregunta tothom que tingui un átom de conciencia y una sola espurna de bon sentit.

**

No se'ns oculta que la culpa principal de lo que succeheix cau de plé sobre 'ls mals governs, que tan poch se cuydan de la sort dels seus administrats. No's recordan del poble com no sigui per esquilmarlo y oprimirlo. No atinan may, quan se tanca una porta, á obrirne un'altra. La seva norma constant es l'imprevisió y'l desgabell. El seu afany únich es la cobdicia més desesperada.

Peró si aquests governs se sostenen y son encare possibles en el nostre país, es degut en gran part á la culpable indiferencia de las classes neutras que 'ls toleran, com si estiguessin tocadas de certa por irracionall per las solucions que preconisa'l poble.

Mes ja que las classes neutras acceptan el present estat de cosas, temerosas de que fos pitjor lo que podria sobrevenir, haurian sisquera de imposarse als governants y demanar y exigir alguna cosa més que 'ls discursos del sofista Maura, modelo de frescura y arrogancia. ¿Perqué no li exigeixen las admissións temporals? ¿Perqué no li fan concedir la sona franca? ¿Perqué no l'obligan á emprendre la multitud d'obras de foment de la riquesa pública, qu' en pochos anys haurian de transformar la manera de ser de la endarrerida y atascada nació espanyola?

Res de aixó li saben exigir. Se contentan ab els seus discursos y ab que farceixi'l país de comunitats religioses.

Y es aixís com s'está elaborant la regeneració d'Espanya. Per cada fábrica que's tanca, s'inauguran dos nous convents.

**

Las corporacions populars, els Ajuntaments y las Diputacions provincials, abrumadas de deutes y eternament supeditadas á las exigencias y carronyerías del poder central, poch es lo que poden fer pera conjurar la crisi.

Ab prou feynas si pera paliar els seus efectes se decideixen á fer de tant en tant un reparto de bonos de aliments.

Y's promou, sempre que aixó succeheix, l'espectacle dolorós del agombolament dels pobres treballadors desfeynats disputantse com qui diu á l'aranya estira cabells aquells miserables recursos, pera passar un día més. L'honorat obrer, que no aspira més que á guanyarse'l pá ab l'esfors dels seus brassos y ab la suhor del seu front, convertit en pobre mendicant, fent bocins la seva dignitat, al estímulo de la fam y la miseria... Aixó es horrible!

Més valdria que las corporacions populars, costés lo que costés, mal haguessin d'empenyarse fins á la nou del coll, emprenguessin á tota pressa obras públicas de utilitat, en las quals s'emplehessin el major número possible de brassos. Dedicarse á entretenir la gana dels obrers sense feyna, repartint bonos, es lo mateix que anar tirant gotetas d'aygua en el mar de la miseria. Aquest procediment no resol la crisi: no fa més que allargar-la.

**

Peró qui hauria de fer més que las corporacions populars, en aquest punt, son las classes acomoda-

das. ¿Qué 'ls costaria d'esmersar útilment els quantiosos capitals de que disposan?

En l'actualitat, mentres hi ha en la nostra Barcelona qui s'está morint de fam per falta de feyna, els bancs están abarrotats de numerari sense empleo.

Son las reservas obtingudas en las épocas de prosperitat. Quan tot anava bé, quan els negocis marxavan ab esplendides, el capital, com de costum, se feya en sos balansos la part del lleó y li quedavan remanents importants, que depositava en els establiments de crèdit, en espera de una profita aplicació dels mateixos.

Ha vingut la crisi, y en els establiments de crèdit permaneixen aquelles sumas quantiosas, inactives, mitj espantadas, encongidas, sense atrevirse á arrostrar las contingencias de la lluyta.

Son gotas de suhor del obrer, desde'l punt que sense'l esfors del treballador may s'haurian arribat á reunir ni á condensar. ¿Qué menos se pot demanar avuy, sino que's posin en circulació de una manera ó altra?

¿Qué menos se pot exigir sino que vinguin á reanimar el decaygut treball?

Al obrer deuen l'existencia, y al obrer han de donar la vida.

P. K.

WALDECK-ROUSSEAU

A República francesa ha perdut ab aquest home públich, una de las sevas glorias més legítimas.

Waldeck-Rousseau, fill de la Bretanya, país que té, sisquera en l'ordre de las ideas, certa semblansa ab las nostras Provincias Vascongadas, passarà á la Historia, com el verdader salvador de la República francesa.

De rassa republicana, fou son pare diputat constituyente de l'Assamblea del 48. Els desenganyes de la política'l retragueren de la vida activa, y semblava que havia d'encomanar al seu fill las mateixas tendencias á confondre ab las classes neutras, tant més quan era un jove intel·ligent, seré, y al qual l'exercici de la carrera de advocat li prometia un porvenir brillantísim.

No obstant, Waldeck-Rousseau, educat en l'externat dels *Enfants de Nantes*, per professors religiosos, qu'esperavan molt de la seva aplicació, del seu talent y de la seva pietat, se distingí desde jove per la seva abnegació patriótica y republicana.

Al any 79, quan ja gosava fama de advocat peritíssim, fou elegit diputat. El gran Gambetta's fixá en ell desseguida, admirant l'equilibri de la seva inteligencia, unida á una gran facilitat de paraula, que li conquistá desde un principi l'atenció del Parlament. Era un orador á la moderna: clar, precís, persuassiu y elegant, qualitats que s'armonisavan ab son aspecte algun tant fret, pero dominant y sobre tot seré.

Divuyt mesos després del seu debut, pujava Gambetta al poder y nomenava á Waldeck-Rousseau ministre de la Gobernació. En el desempeñyo de aquest difícil càrrec, se feu notar per son gran domini de tots els ressorts de la política. Ab un valor incomparable reintegrá en el govern totes las funcions que li mermava'l caciquisme de certs diputats.

Mort Gambetta, quan al any 83 se formá'l ministeri Ferry, desempeñyá novament la cartera del Interior, distingintse per son esperit de concordia en alguns conflictes obrers, com el de Saint-Etienne, qu'estallaren per aquell temps. Home de conviccions moderadas, com á tal tingut y respectat pels elements de la dreta, demostrá ser, avants que tot y per damunt de tot, amant de la justicia. En va l'excitavan á emplear contra'ls obrers en vaga'ls expedients de la repressió y de la forsa: ell preferí acudir als medis del convenciment. Y sigüé en aixó tan afortunat, qu'en més de una ocasió conjurá amenassadors conflictes, actuand d'àrbitre dels elements socials en lluyta.

La síntesis del seu modo de pensar respecte á aquestas espinosas qüestions, apareix formulada en las següents hermosas paraulas:

«Més que de debilitar ó aniquilar las forsas socials, s'ha de procurar utilitzarlas. Més que de destruir l'instrument ó sigui'l capital, s'ha de procurar conquistar-lo.»

Després de la cayguda del ministeri Ferry, se retirá de la política.

Dedicat al foro, son bufet arribá á ser el primer de París.

Totas las grans empresas sollicitavan els seus serveys. Els plets més importants eran confiats á la seva consumada experiencia. Trallava ab tanta fortuna, que'ls honoraris que li reportava l'exercici de la seva carrera, no baixavan de 500,000 franchs annals.

Precisa sobre tot aixó pera comprendre l'enormitat del sacrifici que va imposarse, quan el President Loubet, en moments de perill pera la República, va confiari la missió de constituir ministeri.

A tot va renunciar Waldeck-Rousseau pera correspondre á la confiança del President. Renunciá á la vida tranquila y próspera que devia als seus mèrits professionals universalment reconeguts, á las sevas aficcions artísticas y cinegéticas, al gust de realisar interessants viatjes; sacrificá sobre tot la pau de la familia y posá en perill la seva salut.

Era menester constituir un govern de combat, un govern de verdadera Defensa republicana, en contra de las creixents audacias del nacionalisme. Sols un esperit tan ample com el seu podia reunir en un sol núcleo á tots els elements republicans, fatalment dispersos. Del ministeri que constituí'n formava part desde'l general Gallifet, l'ametrallador dels comunistas de París, fins en Millerand, representant del socialisme.

Fixinse en aquesta conjunció d'elements heterogenis, lligats emperó per l'amor á la República, 'ls que renegaven de la nostra Unió republicana y posan en dupte la seva virtualitat. Fixinse sobre tot en els salvadors resultats conseguits.

La nau de la República que flotava sense nort pels mars alborotats del desgabell, prompte tingué un brau timoner que li marcá un rumbo. L'ànima del nacionalisme'l constituí'ndu l'inductament l'influencia clerical. Contra aquesta influencia, cada día creixent en poder y audacia, dirigí las sevas armas el govern de'n Waldeck-Rousseau. Lluyta tremenda en la qual las millors armas que s'empeavan eran las de la calumnia y la difamació: á tot feu cara l'heroich patrici, ab una tenacitat sols comparable á la dretura dels seus propósitos.

Al establir la lley relativa á las Corporacions religioses no autorisadas se pot dir que arrencá de arrel la mala herba. Al emprendre certas reformas de tendencia socialista, perfectament compatibles ab el present estat de cosas, aquell home de tendencias moderadas y gubernamentals, sapigué guanyar pera la causa de la República'l adhesió entusiasta del proletariat.

Waldeck-Rousseau es el verdader encarrilador de la República francesa. Ell es qui feu d'ella lo que no era encare: una República verdaderament republicana, ab miras al infinit progrès, ab alé pera llansarse per aquest camí, ab métodos pera recorrerlo, sense sotragadas, ni retrocedir un punt. Obra hermosíssima, filla de una inteligencia soberana y de una energia impávida, la que deixá realisada, quan en busca de reparador descans se retirá del poder, confiant á las mans robustas del intrépit Combes la missió de portarla á cumpliment.

Ferit de mort eixí Waldeck-Rousseau del poder. En son f'tje quedá'l pòsit de las infamias acumuladas pels seus rabiosos enemichs. Pero no importa. Havia salvat la República. No content ab sacrificari la seva posició brillant, li havia fet ademés el sacrifici de la existencia.

Y morir en tals condicions no es morir: ans al contrari, es viure eternament.

**

Si una cosa desitjém, davant dels restos inanimats del gran home, á qui honran ab el seu dol tots els amants del progrès, es que nostra desvalguda Espanya, enfortint cada día més la unió republicana, trobi lo més prompte possible'l seu Waldeck-Rousseau.

P. DEL O.

Si ets creyent y vas á Roma y al tornare creus encare, ja't dich jo que tens la fe sòlidament arrapada.

¿Ara'l metje t'aconsella que prenguis ferro?... ¡El beneyt! A mí m'has de pendre, tonta. ¿Qué vol dir ferro?... ¡Un ferrer!

Una amistat y un amor vaig plantá en un mateix día: l'amor ja quí sab hont para, l'amistat encare es viva.

No creguis sino'l que vejis y encare per millor proba miratho dos ó tres cops y... pòsahi las mans á sobre.

Vaig aná á cá la Virtut y vaig trobarla soleta. —¡Qué'n feya de temps—va dirme—que ningú'm venia á veure!

L. WAT

LS carcundas no hi veuen de cap ull, desde que s'ha construhit á Barcelona una capella protestant, que adorna un dels millors carrers del Ensanche.

¿Y donchs qué's figuravan? ¿Creyan per ventura qu'en els hermosos carrers de la ciutat nova no s'hi havian de construhir més que convents?

Sense que professém nosaltres ideas religioses de cap género, creyém que la diversitat de cultes es la garantía més segura de la llibertat de un país.

També ho creuen els clericals, y de aquí'l seu frenesí, quan veuen obrirse una botiga nova que 'ls hi pugui fer la competencia.

Peró haurán de passar per aquí ó per la porta, si es qu' Espanya no ha de convertirse en una especie de Marruecos vaticana.

Ja no som nosaltres, els republicans, els qui demaném que's depurin las responsabilitats contretas ab motiu dels torments inferits als presos de Alcalá del Valle. Ja no som nosaltres sols.

Als nostres clamors s'hi ha unit la veu de dos importants rotatius monárquichs de Madrid: *El Imparcial* y *El Gráfico*. Y com siga que citan fets y pormenors precisos y concrets, la campanya ha anat adquirint una immensa resonancia.

¿Y qué fa'l govern? Senzillament, denunciar un día y altre als periódichs denunciadors. Donar torment á la premsa honrada.

No hi fa res: aixís es com s'acaba de desacreditar, als ulls del món civilisat. Que vaji tirant llenya á la foguera inquisitorial. Aquest foch, al últim, ha de abranderho tot. Aquest foch, al últim, resultarà purificador de la corrompuda Espanya.

Diumenje van celebrarse á Madrid onze meetings republicans al objecte de ocuparse dels torments de Alcalá del Valle.

La major part de aquells actes varen ser suspesos, y detinguts alguns dels oradors, ab tal falta de motiu, que á las pocas horas recobraven la llibertat. Pero ¿y a's meetings suspesos, quí 'ls reanuda?

**

El govern ho fá aixís. Reconeix la lley un dret; el ciudadá'l practica, y l'agent de l'autoritat l'atropella.

¿Quina responsabilitat queda contra'l agent atropellador? Cap, ni una.

¡Ah, Sr. Maura, Sr. Maura... Avuy fassi lo que li dongui la gana. Ja vindrá'l hora de passar comptes!

El bisbe de Dijon, obehint al Papa, se'n va anar á Roma, ahont després de passar-lo pel Tribunal del Sant Ofici, varen tancar-lo á un convent de la Trapa. Li está bé, per fiarse dels vaticanistas.

En cambi'l seu colega de Laval, negantse á anar á Roma, continúa molt tranquil en la seva diócesis, esperant, aixó sí, que li envihin una excomunió major pel telégrafo sense fils, pero cobrant el sou que li paga'l govern de la República francesa.

Monsenyor Geay podrá dir ben al revés del seu colega:

—Vivir debemos.
—Ja lo sabemos.

Diuen de Girona:

«Peligrando en algunas comarcas del obispado la actual cosecha por falta de lluvia, el Sr. Obispo de la diócesis se ha servido disponer que hasta nueva orden se rece en la santa misa, mientras lo consienta la rúbrica, la colecta *ad petendam pluviam*.»

¿Vostés no hi creuen ab aquests espirituals medis de fer ploure?

Donchs jo sí. Jo crech que pot arribar á tant la tonteria humana, que fins els núvols, al fers'n càrrech, s'orinin de riure.

Y llavors, está clar, plou.

Vaja, que's necessita tota la barra del ex-jesuita Masriera, pera dir com diu desde'l *Avi Brusí* que 'ls liberals son els que's venen els quadros y las obras de art de las iglesias, quan els canonjes de una diócesis de Castilla, acaban de pulirse un Greco precíós, y'l bisbe de Pamplona está en tractes per enagenar dos magnífichs tibors de un mérit extraordinari, pertanyents á la iglesia de Puente la Reyna.

¿Quí son aquí'ls pulidors de objectes del culte, els liberals ó'ls prebendats?

**

Ab la mateixa barra, diu en el mateix article: «En España todavía 'ls muchedumbres piensan en vivir sin trabajar.»

Convé aclarir aquest punt. ¿A quinas muchedumbres se refereix l'ex-jesuita? ¿A las muchedumbres francescas? En aquest cas, conforme de tota conformitat.

Un escamot d'ex ministres de la democracia monárquica se troban estiuhejan á San Sebastián, havent decidit... ¿qué dirían?

¿Buscan la manera de derribar á n'en Maura?

No, senyors: una cosa molt més trascendental. Reunirse á esmorzar cada dijous.

Jo ja ho veig. Avuy com avuy es aquesta l'única manera que tenen d'ensenyar las dents.

Gran tamborinada atmosférica á Madrid. Y cayguda de un llamp.

¿No saben ahont? Al ministeri de la Gobernació.

Gracias á un para-llamps, l'únich del edifici qu'estava en bon us, l'accident no va tenir ulteriors conseqüencias.

**

Bons son aquests aparatos per las tempestats atmosféricas.

Peró ¿y per las tempestats revolucionarias?

¿Cóm desviar, quan arribi'l hora de caure, la centella de la revolució?

Ab molta prospopoya s'ha fet pública l'expulsió del cos de un guardia civil de caballería, que va pegar dos bofetadas á un individuó á qui havia detingut.

Está bé que aixís s'haja procedit. El cos de la Guardia Civil necessita pel seu prestigi de aquestas depuracions.

**

Peró ¿no seria convenient aplicar rigurosament, y al mateix objecte, aquest criteri, encare que fos ab carácter retrospectiu?

Depuris lo de Montjuich, depuris lo de Alcalá del Valle, fassis justicia rigurosa als que resu'tin culpables, y la Guardia Civil quedarà purificada.

Perquè posats a rentar no s'ha de fer bugada entera?

Una carta que publicava *El Diluvio*, dirigida a n' en Lerroux per uns quants ciutadans desconeguts, semblant sisanya en el camp de la Unió republicana, i una contestació a la mateixa, que apareixia suscrita pel digne diputat per Barcelona, assentint en certa manera al punt de vista especial de aquells, han resultat apócrifas.

Be es veritat que *El Diluvio* al transcriure, no responia de la seva autenticitat.

Pero tant se val. La intenció de publicarlas es prou transparent, y en aquests cassos l'intenció basta y sobra.

Es inútil que ls enemics de la Unió s' esforcin un dia y altre en voler destruir el bloc republicà. Aquest bloc es granític, y res hi poden ni l' fibló dels escursions, ni molt menys las dentetas dels corchs de sagristia.

Res té d' envejable la reputació que s' ha guanyat *El Diluvio* ab la publicació de aquells dos documents fals.

LLORET DE MAR, 15 d' agost.

El diumenge prop passat, nostre or-fé ab la ajuda de algunes de las *icas*, (no totas perque ja son molitas las que escorran al bulto) va sortir a cantar las absoltas, á un perdigot de Santa Coloma de Farnés que tenim de *veraneyo*. El no dirigiros l' home de la boina, va ser per treure l' mal efecte que feu el negarse a cantar al Teatre, sapiguent que s' faria *La Traviata*, iquánta miseria y quanta hipocresia!

ISONA, 15 d' agost.

Després de cinquanta dos horas de agonía ha mort el president interino de la *Juventud Republicana*, D. Miguel Bernat y Canes, víctima de un crim inaudit, haventse li tributat un enterro may vist en aquesta vila. Presidia el dol, per la *Juventut*, el secretari Sr. Ubach y el Sr. Aroalde, auidinhi la població en massa, sense distinció d' ideas; tantas eran las simpatías de que go-sava el difunt.

VALLMOLL, 16 d' agost

Ahir va ser la festa major y passá el cas de sempre. Estavan enrahonant uns quants joves de la vehina ciutat de Valls á vora de las *Casas Consistoriales* quan s' ensopegá venir la professó, composta de uns quants dels de *Dios, Patria y Rey*, dos ensoanats, lo rector de aquí y tres aprenents de capellá. Els joves mencionats duyan la gorra posada, quan el carboné gros, ab paraulas fortas, empenregué embestida contra el grupo, y com que els joves no hi eran per veure la professó, no se la van treure, y quan el torero místic s' hagué desahogat els deixá, empenrent altra volta la professó son curs y tot quedá com una bassa d' oli.

Si va fentho aixís el merlot nostre, tots els seus actes alcansarán un *éxito brillante*.

LLANSÁ, 16 d' agost.

Apesar de tots els esforços del nostre remulla-closcas, llanús y demés ratas de sagristia, no van poguer fer la professó, que dilluns passat tenian projectada. Y saben el motiu? Per no haver trobat noyas pera carrossar una imatje y demés trastos que de dintre l' Iglesia surtían. Y s' comprén que no s' deixessin engatussar perque s' exposaven á tornar á ser la *risa* de la majoría dels joves del poble. ¡Bonich xasco s' en vá emportar una asquero sa beata, al volguer ensarronar á una nova forastera que fa pochos días que serveix al Café de Pallol! Desenganyevos, explotadors de la farsa religiosa; en aquesta vila s' han acabat els tontos.

TORTELLÁ, 17 d' agost.

Diuenja, día 21, el Centre de Unió Republicana d' aquest poble commemorará la defensa heróica dels voluntaris contra las pandillas de carlins que en l' any 73 robaren y deshonraren á tort y á dret al crit de *Dios, Patria y Rey*.

Pendrán part en dita festa distingits correligionaris de Girona. Figueras, Olot, Banyolas, y es de creure que s' veurá sumament concorreguda donat l' entusiasme que regna entre ls tortellans.

FIGUERAS, 17 d' agost.

El día 13 de ls corrents s' inaugurar á aquesta ciutat el *Centro de Unió Republicana*. Parlaren coneguts oradors de la localitat, entre ells Don Esteve Carreras, Don Alexandre López, Don Joan Culleras y Barneda, qui feu un hermós discurs que s' ha repartit profusament, y alguns altres, essent tots coralment feliçitats per la valentia dels conceptes emittits, y pel interés demostrat.

La festa resultá simpática per demés y d' ella n' guardarán bon recort els liberals d' aquesta ciutat.

SERMÓ

DEL RECTOR DE VALLSORRUT, AB MOTIU D' HAVERSELI OMPLEERT EL POBLE D' ESTIUHEJANTS

—Feligresos: Pel que veig, la plaga del estiuheig, ab rabó vituperada per mil sants d' anomenada com sant Ambrós, sant Magí, sant Llop y sant Valentí, també al fi ha compargut al poble de Vallsorrut, torbant la tranquil·litat d' aquest pacífich veínat, modelo de continencia, de bona fé y de paciència. Jo no sé lo que pensem quan per quí y per llá trobeu aquesta olorosa onada de gent guarnida y planxada que, arribada de ciutat, pren com país conquistat nostra alegre població, y s' burla d' un servidó dibent que us pa lo del cel no mes per pèndreus el pel y xuclarvos las pessetas de part de las animetas.

¿No es cert, amables oyents, que d' aquests consells dolents, fruyt d' una trama infernal, no n' fareu jamay cabal? ¿No es veritat que l' opinió que del vostre antich rectó

teniu desde temps formada, no s' veurá modificada per aquests sabis de pega de la colla *veraniega*, vinguts aquí solzament per entabanar al jovent y desterrar la Virtut del poble de Vallsorrut? Jo, ho dich ab sinceritat, cada cop que m' hi topat ab un d' aquests forasters elegants y trapacers, no hi pogut pas aguantarme: hi corregut á senyarme y he murmurat entre mf: ¡Poderós sant Agustí! ¡Lluireume de la mirada d' aquesta serp disfressada; lluireume'n, perque sinó temo per ma salvació...

La seva conducta aquí no l' haig pas de referir, Ellas, frescas y empolvadas, sòls pensan en fer fontadas, organisar diversions, menjarse ls millors melons y estrenar á cada pas unas sabatas ó un llas. Ella, massa ho deveu sabé; l' hora del sol, al café, jugant á la bescambrilla, al solo ó á la manilla; quan corra un xiquet de fresca, sota ls arbres á fer gresca ó á la voreta del riu á algrarse ab *Codorniu*; al vespre, formar rodonas ab las vostras propias donas ó riure y fer tercerillas ab las vostras propias fillas, de las quals hasta pot sé que alguna s' hi trobi bé, no comprenent la infelís que demá tindrà un deslís, y... ¡ cuánto del tururut: quí gemega ja ha rebut.

Certs días venen á missa, mes com á cosa de *risa*, no ab aquella sumissió qu' exigeix la situació. Al sé aquí, tot es mirá la fatxa del escolá, ó burlarse de si aquella dú una faldilla vermella, ó de si aquest tarambana fa senyas á la fulana, ó de si l' altre es promés ab una que ja es de tres... Es dir, tal profanació de la casa del Senyó, qu' en rigor no estranyaria que demá ó qualsevol día el Pare Etern s' hi fixés y l' iglesia s' enfonzés per humiliació y exemple dels que s' figuran que l' temple es un loch de llibertats ó un saló dels *Quatre Gats*...

Fugíne, estimats oyents, d' aquests senyors imprudentes; fugíne, que l' seu contacte ni en el més innocent acte pot ser gayre profitós á un catóich cuydadós de cumplí ab fidelitat lo que l' rector li ha ensenyat. Y al despedirme per vuy, únícament, germans, vuy recordarvos que al davant del altar de Sant Joan y de santa Liberata hi trobareu la safata.

C. GUMA

EL DESCANS DOMINICAL

A ls assegure jo que, ab las ca-lors qu' está fent, si no fos que aquest bondados govern procura amensarnos la existencia ab las sevas agudesas, ben apurats ens veuriam, ara com ara, per viure.

Afortunadament hi ha aixó que dich. Goberna en Maura, y gobernant l' *alot* ja es cosa sapiguda que aquí no podém estar tristos.

Vejin sinó lo que passa ab la famosa lley del descans dominical que l' primer del próxim setembre ha de posarse en vigor y á horas d' ara encare no hi ha ningú que sápigua cóm ni de quína manera ha d' aplicarse.

El ministre del ram á cada moment está rebent consultas.

—Senyor Sánchez Guerra, ¿vol fernes el favor de dirnos si ls dentistas hi están compresos en el descans dominical?

—Tindrán que dispensarme, pero no ls hi sabría dir.

—¿Quí ns ho dirá donchs?

—La Junta de Reformas sociales.— Cap á las oficinas de la Junta.

—Els dentistas ¿saben vostés si l' descans dominical els comprén?

—Sería millor que ho preguntessin al ministre.

—Ja li hem preguntat y ell ens ha atrassat á vostés.

—¡Ah! Si es aixís...

El secretari de la Junta de Reformas pega un vistasso al reglament que s' está confeccionant dias há y respón ab molta flemma:

—No hi son els dentistas.

—¿Ahont no son?

—Al quadro d' exencions del descans.

—¿De manera que haurém de fer festa per forsa?

—A no ser que vostés s' empenyin en lo contrari... Perque la situació ara es aquesta. El govern no pot acabar la redacció del reglament fins que todas las inclusiones y exclusiones estiguin despatxadas.

De bonas á primeras, al iniciarse la qüestió, va assegurarse que l' descans sería absolut, general, sense excepció de cap mena.

—¡Tothom igual!—deya en Maura, figurantse potser que al pronunciar aquesta frase comensava ja á realisar la *revolució desde arriba*.

—¿Tothom absolutament?

—¡Tothom! Hasta jo faré festa, si massa m' apuran.—

Pero al tropessar ab la realitat, el senyor de l' hermillá miraculosa hagué d' arriar velas y obrir una porta ben ampla á las exclusiones.

El clero, era impossible que descansés. ¿Quí diria la missa si ells no treballavan?

Els metjes y apotecaris, tampoch. ¿Ahont recorriam en cas d' urgent necessitat si ells feyan festa??

Aixís mateix devian exceptuarse els ferrocarrils, els tranvías, els cotxeros... Fins els que menos se serveixen d' aquests medis de locomoció saben que sense ells la vida moderna es poch menos que impossible.

Pero al arribar aquí va dirse categóricament:

—¡Ara prou! No s' eximeix del descans á ningú més.

El projecte entre tant ha anat madurantse y al veure que realment la cosa prenia un aspecte serio, alguns que may havían cregut que l' idea del descans arribés á prosperar, s' han posat en guardia, aprestantse á la defensa dels seus interessos.

Uns dels que més s' han bellugat en aquest sentit son els empresaris de toros.

—De obligarnos á descansar els diumenges—han dit—no ns quedará més remey que plegar.

—Aixó ray—ha contestat el ministre;—pleguin.

—Es que no serém solzament nosaltres els que ns quedarém en vaga, sinó els empleats de las plas-sas, els *diestros*, els ganaders, els que dibuixan y imprimeixen cartells, els centenars y milers d' ho-mes, en fi, que dels toros viuen.

¿Qué havia de fer el Govern davant de tan sólidas y humanas rahóns? Transigir, si no del tot, á mitjas, y permetre que observantse certas y determinadas condicions els diumenges puguin celebrarse corridas de toros.

Oberta la bretxa per un, tots els demés han procurat passarhi.

Els teatros han reclamat y l' ministre ha hagut de confessar que ls teatros tenían rahó. Els diumenges, donchs, hi haurá teatros.

Seguidament han comparegut els cafés en súplica de que s' fes per ells lo mateix que pels teatros s' havia fet. Y en efecte, tindrém els cafés oberts els diumenges.

—Y nosaltres?—han cridat las tabernas:—¿No som, com qui diu, el *café* dels pobres? ¿Per qué, donchs, en obsequi á n' ells, el diumenje no hem també de poder obrir?—

Y s' ha concedit á las tabernas el mateix privilegi que als teatros y als cafés.

¿S' han acabat ab aquestas las excepcions de la lley?

Es impossible assegurarho mentres el reglament no s' publiqui, pero per ara ja s' diu que tampoch hi ha descans dominical pels forners, ni pels *colma-dos*, ni per las pastisserías.

Y entre tant els días passen, el primer de Setem-bre s' acostá y las incertituts qu' enrotllan aquest trascendental assumpto no s' desvaneixen.

Jo no voldria fer judici temeraris, pero no m' extranyaria gens que l' reglament que ab tanta ansie-tat está esperantse, vingúes al cap de-vall á ser una cosa com aquesta:

«Article primer:—El descans dominical será general y obligatori.

«Article segon:—Descansarán els que voldrán y ls que no voldrán, no.»

FANTÁSTICH

A arribar en Maura al establiment de Ontaneda, ahont va ser rebut ab marcada fredor. En cambi á Santander y á Bilbao van xiularlo de valent. Sistema hidroterápich ben entés. Una de calenta y una de freda.

Per tranquil·litat de tothom y del mateix interesat, sería convenient que cada vegada que n' Toni vaji á pendre banyes, el deixessin sol, enterament sol en el balneari.

Vegin sino lo que ha succehit á Ontaneda.

El primer día de arribarhi, va ser detingut un jove, perque feya cara d' anarquista. El detingut resultá ser el Sr. Martínez Ruiz, redactor del diari *España*.

L' endemá nova detenció. Va recaure aquesta en un tipo mal vestit y verdaderament sospitós. Era *nada menos* que un pobre treballador que s' dirigia á Santander en busca de feyna.

Ja venhen quants contratemps y quantas ridiculesas!

Per lo tant, persisteixo en lo dit.

Que deixin sol á n' en Maura, que l' tanquin, per mes seguretat dintre de un quarto, y res de llum; no fos cas que s' arribés á espantar de la seva propia sombra.

Y ni un guardia civil, ni un guindilla, ni un municipal, ni un sereno.

Un home com ell, per tota salvaguardia n' té prou ab una estampa de la Verge de la Mercé.

En Maura podrá envanirse de fer recular á la pintoresca España fins als bons temps, perque tant sospira la faramalla clerical.

No n' hi havia prou ab l' invasió fraresca que s' extén per tot arreu: era necessaria una altra invasió: la dels bandolers, y aquesta ha fet ja la seva aparició per certas comarcas de Andalusia.

Ja veurán com aviat el sol no tornarà á pondre's en els nostres dominis.

Embabeicat ab lo que passa á España, y per no deixar de veure uns espectacles tan deliciosos, ja poden tenirho per segur: se quedará clavat al mitj del cel.

Va'l governador de Girona, de rigurós incógnit, á

Sant Feliu de Guixols, y de rigurós incógnit se n' torna á la capital de la seva insula barataria.

Y un cop allí extén un ofici suspenent del seu càrrech al arcalde republicà de aquella població.

Motius de la suspensió: el que no hagués anat á saludarlo quan visitá la població de rigurós incógnit.

L' arcalde suspés alega que no sabia que s' trobés allí. Pero aixó no li val: si no ho sabia ho havia de conèixer ab l' olor. ¡Un García Alix, un digne germá del ex-company de n' Villaverde, fa olor de garro-tada!

Y ara, que aprenguin els Poncis en aquest sistema de cassar arcaldes republicans.

Quan vulguin ficarse n' algal al sarrió se n' van de puntetas al poble del arcalde; de puntetas se n' tornan, y l' declaran suspens per no haverlo anat á visitar.

Cert que la lley no obliga á cap arcalde á fer semblants visitas. Pero tant se val: allá ahont no alcan-sa la lley escrita, hi arriba la del embut.

Y després: el García Alix de Girona bé ha de fer lo imaginable pera posarse al nivell del seu germá: el García Alix de Madrid.

Y aixís en Maura, ls podrá portar á ca l' esmolet y ferse'n unas tisoras, per fer retallets del llibre de la lley.

El cardenal Sancha s' ha declarat adversari del projecte de reforma del Concordat.

No es que li fassi por que la nació quedi convertida en un pudimener de frares. Lo que tem el cardenal Sancha es que s' disminuixin las diócesis y que s' rebaixin els emolumentos del clero.

Per aixó no hi vol passar.

Perque es alló que dirá sempre l' nostre clero:—M' estimas?

—Fins al Cel.

—¿Y á la bossa?

—No hi toquem.

¡Olé pels ensoanats d' empenya y que tenen tot lo que ha de tenir un home per ensoanar que signi!

Dos n' hi havia á Lucena (Castelló de la Plana), tots dos enamorats fins á la coroneta de la mateixa damisela. Y en aquesta situació s' miravan sempre de rehull, á manera de bochs engelosits.

Un día fins van anar á trompadas.

Un altre dia, un d' ells se va treure un sal-passer de sis tiros, y ¡pim, pam, pum!... va fer foch sobre l' seu rival, sense tocarlo... Tant emocionat estava, que no pogué afinar la punteria.

Y vels hi aquí que l' altre s' treu un escuradents, y sense comenarse á Deu, ni al diable, l' ennasta com un cargol, deixantlo en condicions de anarse'n á sopar ab Sant Pere. ¡Bon torerol!...

Y ara volen fer el favor de dirme una cosa? ¿Qué sería de la vida á España sense aquests es-pectacles tan recreatius?

Una curiosa *interview* tinguda pel periodista Mo-rote ab el President del Consell de Ministres de Portugal, ha vingut á revelar-nos quinas son las tendencias de aquell govern regenerador, (moderat, madur) respecte á las corporacions religiosas.

A Portugal no se n' admeten de forasteras, y per lo que respecta á las del país, no hi están massa se-guras.

Si algun día s' decideixen á tréurelas, ja saben lo que han de fer: tirarlas á España.

Per aquesta classe de farda, España es el femer del mon.

—La xicoteta que jo tinc es mes bona que ls turróns; quan jo vull ferli petóns besantia passo un bon rato.

—¿Cóm y no t' ha dit may ré per besaria tant?

—No, no, perque quan la beso jo... ho faig á n' el seu retrato,

A. RIBAS LL.

—Jo he vist un rector casat y ab fills, deya un tal Estrada.

—Jo també, va dir l' Anglada: el de la Universitat.

CAIMET

—¿Que encare no ho sabs Andreu que l' masover de can Brilla ha dat la ma de sa filla al noy de D. Bartomeu?

—No creguis res, Bonavía, á ella avuy he trobat y si no vaig mal fixat encare de ma n' tenia.

J. FARRÉS GAYRALT

Un metje á un ex-client que cada día s' presenta á casa seva:

—Bé ¿quí li fá mal?

—Res enterament; al contrari, m' trobo molt bé.

—¿Y donchs per qué vé?

—Per cumplir la paraula: ¿no s' recorda que li vaig dir que li pagaria las visitas? Donchs aixó es lo que estich fent... Encare me n' faltan onze per fer la'pau.

Una senyora anava de part y patia molt.

Y l' seu marit, home extraordinariament nerviós,

—¿Que encare no ho sabs Andreu que l' masover de can Brilla ha dat la ma de sa filla al noy de D. Bartomeu?

—No creguis res, Bonavía, á ella avuy he trobat y si no vaig mal fixat encare de ma n' tenia.

J. FARRÉS GAYRALT

Un metje á un ex-client que cada día s' presenta á casa seva:

—Bé ¿quí li fá mal?

—Res enterament; al contrari, m' trobo molt bé.

—¿Y donchs per qué vé?

—Per cumplir la paraula: ¿no s' recorda que li vaig dir que li pagaria las visitas? Donchs aixó es lo que estich fent... Encare me n' faltan onze per fer la'pau.

Una senyora anava de part y patia molt.

Y l' seu marit, home extraordinariament nerviós,

—¿Que encare no ho sabs Andreu que l' masover de can Brilla ha dat la ma de sa filla al noy de D. Bartomeu?

—No creguis res, Bonavía, á ella avuy he trobat y si no vaig mal fixat encare de ma n' tenia.

J. FARRÉS GAYRALT

Un metje á un ex-client que cada día s' presenta á casa seva:

—Bé ¿quí li fá mal?

—Res enterament; al contrari, m' trobo molt bé.

—¿Y donchs per qué vé?

—Per cumplir la paraula: ¿no s' recorda que li vaig dir que li pagaria las visitas? Donchs aixó es lo que estich fent... Encare me n' faltan onze per fer la'pau.

Una senyora anava de part y patia molt.

Y l' seu marit, home extraordinariament nerviós,

—¿Que encare no ho sabs Andreu que l' masover de can Brilla ha dat la ma de sa filla al noy de D. Bartomeu?

—No creguis res, Bonavía, á ella avuy he trobat y si no vaig mal fixat encare de ma n' tenia.

J. FARRÉS GAYRALT

Un metje á un ex-client que cada día s' presenta á casa seva:

—Bé ¿quí li fá mal?

—Res enterament; al contrari, m' trobo molt bé.

—¿Y donchs per qué vé?

—Per cumplir la paraula: ¿no s' recorda que li vaig dir que li pagaria las visitas? Donchs aixó es lo que estich fent... Encare me n' faltan onze per fer la'pau.

Una senyora anava de part y patia molt.

Y l' seu marit, home extraordinariament nerviós,

—¿Que encare no ho sabs Andreu que l' masover de can Brilla ha dat la ma de sa filla al noy de D. Bartomeu?

</

Al Extrém Orient

De feyna 'l gos ja 'n fa,
pero l' os jes tan dur de rosegá!

se passejava amunt y avall del quarto, y bé 's pot dir que patia tant com ella.
La partera, al notar el seu neguit li digué:
—Vaja, home, no t'apuris... de tot això no 'n tens pas tú la culpa.

Acut un jove á una certa sonámbula, demanantli que li predigui 'l pervenir.
Després de las ceremonias de costum, la sonámbula li diu:
—Fins á l' edat de trenta anys patirà la mes terrible miseria.
—¿Y després?
—Després dels trenta anys ja s' hi haurá acostumat, y en quant á patir, patirà menos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª KARADA.—En-vi li da.
- 2.ª ANAGRAMA.—Isaac—Casia.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La Barca—Apeles Mestres.
- 4.ª GEROGLÍFICH.—Per orelles llargas los ases.

KARADA

Es lletra la tersa musical segona.
Beguda es la prima que á molts els trastorna;
la quarta verdura qu' es per mí molt bona y 'l Total, senyors, me resulta un poble.

UN ASPIRANT Á TORERO

ACRÓSTICH

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Fassis per manera que, las ratllas horizontalment llegidas, donguin per resultat nom de cereals y llegum, de més tráfech, y las estrelletas, verticalment, el nom de una ciutat catalana.

J. FIGUERAS

TARJETA

BERTOLDO•

Ab las llettras d'aquest nom formar el títul d' un aplaudit drama catalá.

J. MORET DE GRACIA

ANAGRAMA

Encar que 't gastessis tot un dineral á impuls de la enveja qu' engendra xifrats no farías versos porque 't falta sal y no sabs qu' es metro ni oido afnat.
Per total versaire de tot deus cuidart.

no més d' sgafarte el cap ab las mans y esperar que filtrin els raigs inspirats.

J. COSTA POMÉS

CONVERSA

—¿Sabs qu' estich molt enfadat ab en Rumfa, porque sembla que 'ns enganyará?
—Si aixó no es pas qüestió d' en Rumfa. Per mí aixó es que ell, ó re 'ns dará, ó fará un gros sacrifici, encare que no ho crech.

—¿Y qui es aquest ell que anomenas?
—Home, son germá, el que t' hi dit.

JOAN DORMUA

GEROGLÍFICH

K I
T T
O O O O
T
I I I I

QUIMET PUJOL

Per teléfono.—Entre 'l Cel y 'l Vaticá

DESDE BAIX:—Envihe inmediatamente una bona remesa de llamps divins. Han de servir contra en Loubet, en Combes y la República.
DESDE DALT:—Es inútil, estimat Merry. Aixó ja no fa por á ningú.

(De L'Asino)

CORRESPONDENCIA

Caballers: Quimet Roca, Rosegó de pá, P. Blanchar, Un taper de Cassá y Bartomeu: No pot esser.
Caballers: Francisco Torné, Pomés y Gibergans, y Pastorela del Masnou: Es possible.

Caballer: Antolí Boadas Ribot: Per ara no adelanta gens. Té massa afany de publicar.—Lluís Sala: ¡Cristo, quina manera d' escriure!—F. T.: El pensament no está mal. Ben desarrollat tindria gracia.—A. C. y T.: S' ha entregat al negociat corresponent.—J. Costa Pomés: Com sempre, ja ho sab —J. O. M.: Moltes gracias. Tot dependrá del excés d' original que comensém á tenir. Cregui que per mica que 'l poguém complaure... sab?—J. Montabiz: Farém espigolada.—Dolors Mont: Gracias; vosté es molt amable. Estigui boneta.—Carlos d' Alfonso: No 'ns hi comprometém.—M. Moreno: Indigne d' un que 's digui Moreno.—J. P. O.: No 'ns l' empassém per ara.—Y. Vergés: Ab tanta cosa, molt será que no se aprofiti algo.—A. Maseras: Mergi, et a vos ordres...—Joseph Colomer: Deixemho estar tot aixó.—E. O. y C.: Rebut y moltes gracias.—Ramón Rull: No s' hi veu gayre el xisto.—F. J. Pissarra: El trenca closcas está millor que la composició política.—A. G., J. B. X., A. O. D. S. C., E. S., y E. P. y M.: No 'ns es possible publicar las cartas que 'ns remeten per distints motius.

La República

LÁMINA ALEGÓRICA

propia pera ser colocada en Casinos, Ateneos, Societats y tota classe de Centros democrátichs.

Tamanyo de la lámina 65 × 50 centímetros, impresa á sis tintas sobre cartulina mate.

Preu 2 pessetas

SE VEN PER TOT ARREU

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta G. Lorilleux y C.ª